

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen JJ : 1845

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen JJ : 1845", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2000 , s. 173. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-jj-txt-shoot-n331.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

JJ:331

#

Det der egl. er det Vanskeligere er at standse det Dialektiske i Guds-Forholdets Lidelse. Man siger man skal haabe det Bedre, man skal endnu engang komme til at takke Gud, efter Regnveir kommer Solskin o: s: v: . Hvad vil dette sige? Hvilket er det Bedre, hvorfor man skal takke Gud; aabenbart Det, hvis Behagelighed ell. hvis Ubehagelighed man efter sin endelige Forstand statuerer. Men saa er jo selve Taksigelsen en Tilbagegang, da jeg i Taksigelsen bevæger mig i de laveste Categorier. Jeg trækker om med Gud ligesom Emeline med sin Fader. Er det sandt og det eneste Udtryk for Guds-Forholdet, at Alt, hvad Gud gjør, er godt, saa er jo Talen om en Ophør ell. Ikke-Ophør, om godt Veier igjen o: s: v: (hvilket passer i den timelige Verden, hvor ondt Veier virkeligen ikke er godt Veier) en Tilbagegang. Misligheden kommer deraf, at i det ene Øieblik gjør man Mine til at ville gjøre Uendelighedens uhyre Bevægelse, i det næste Øieblik mangler man Mod dertil, og haaber og takker i Endelighedens Categorier. Det er som med Elskende. Nøiede med hinanden vil de undvære ell. kunne undvære Alt, men snart, snart ophøre de vel ikke at elske hinanden, men give Sagen en anden Retning, og naar det saa kniber, saa haabe de paa bedre Tider, hvor Elskoven ret skal være glad (altsaa den er dog ikke absolut nok) og takke saa igjen (altsaa den var ikke absolut nok.). Med H: t: denne dialektiske Krydsen finder man slet ingen Veiledning i de fleste opbyggelige Skrifter. - Maaskee har i umindelige Tider Intet gjort et saa dybt Indtryk paa mig som Davids Psalmer i disse Dage, ak! men han svingter Een i de dialektiske Svingninger. Sagen er den: alt det Mangfoldige, dybt og herligt og vederquægende og lindrende, naar det ryster Indvoldene, udtrykt er Indhold af hans Liv, men naar jeg nu skal begynde og da samle det i den ligesaa lyriske som dialektiske Total-Tanke, saa brister det. Snart haaber han (og saa igjen snart evigt, snart for Tiden, men disse tvende Bestemmelser af Haab ere adskilte ved en Evighed og det maatte være tydeligt, hvilken der er hvilken) snart trøster han sig ved sin Uskyldighed, snart forbander han Fjender o: s: v: Men Begynderen der altsaa skal begynde uvist, han er ikke tjent dermed, han fordrer den ene Tanke, den ene om det skal være det Evige (at alt er Godt, lige Godt, og det at udsætte Taksigelsen Dumhed ell. Sviig) ell. det skal være: det Behagelige og det Ubehagelige; om Gud skal være Alt, og Msk. ikke knye uden for at sige: det er Godt, ell. Msk. skal snakke med.